

[Poul Møller.]

af opsparingsfradraget og letter formueskatten. Hvis man ikke tror på, at staten og staten alene skal klare investeringsproblemerne, men tror på, at man skal have et privat erhvervsliv, der baseret på privat kapital og privat opsparing klarer finansieringsproblemer og investeringsproblemer, må vi da forsøge at lede vore penge frem til den private opsparing ved at give borgerne en mulighed for selv at foretage den nødvendige opsparing; og det vil vi kunne, hvis vi gennemfører denne skattelettelse og dermed bestemmelserne om opsparingsfradraget og nedsættelsen af formueskatten.

I øvrigt tror jeg, at det nu er det gunstigste tidspunkt for gennemførelsen af en sådan skattelettelse og skattereform, for vi har — som den højtærede finansminister sagde — en gunstig likviditetssituation i dag. Vi har ikke, således som vi har haft det igennem mange år, en meget pengeknapp situation. Vi har banker og sparekasser med store kassebeholdninger, der er steget i takt med valutaforbedringen. Jeg ved godt, at man ikke kan nævne ordet valutaforbedring, uden at man på regeringsbænkene sidder og glæder sig, men denne glæde er fælles, for som den højtærede finansminister sagde, var årsagen jo et internationalt råvareprisfald, en venlig konjunktur; derved er der skabt en valutaforbedring, der igen har givet sig udslag i en højere likviditet i samfundet. Vi kan se, at banker og pengeinstitutterne i de senere måneder har gjort, hvad de kunne, for netop at tage private finansieringsopgaver op; jeg tænker således på industriens finansieringsinstitut, bankernes boligfinansieringsinstitut og på, at man nu er nået dertil, at man udlåner penge på det glatte ansigt. I en sådan situation måtte det være muligt at gennemføre en skattelettelse, der samtidig sikrer en større opsparingslyst og opsparingsmuligheder hos befolkningen. Med hensyn til likviditeten har vi fra vor side altså ingen bekymringer. Vi mener, at vi kan gennemføre dette med heldige psykologiske virkninger, og uden at det samlede renteniveau vil blive forrykket.

Endelig er det spørgsmålet, om man ikke også af andre psykologiske grunde, som har været omtalt, burde gennemføre skattereformen. Kan man samfundsøkonomisk i

den opstilling, som den højtærede finansminister også ville foretage, se bort fra, at vi alle sammen for at fremme arbejdslysten er indstillet på en proportional beskatning? Hvis vi vil fremme arbejdslysten, må vi også mene, at der vil blive bestilt mere, at det vil påvirke indkomsterne, at det vil påvirke den virkelige nettoproduktion her i landet i opadgående retning.

Kan man se bort fra denne psykologiske faktor, når man stiller det samfundsøkonomiske regnebræt op? Naturligvis ikke. Skal vi da ikke prøve på at gennemføre dette forslag i den ånd, at vi vil fremkalde denne samfundsøkonomiske fordel? Det vil jo også påvirke likviditeten, idet indtjeningen stiger, det vil også løse problemerne på det område, hvor den højtærede finansminister er mest sky. Jeg tror ikke, man kan føre en politik, uden at der er en hel del psykologi i den. Vi ved alle, at der er psykologiske faktorer i den økonomiske politik; hvorfor så se bort fra dem, når man prøver at opstille det regnestykke: kan man eller kan man ikke gennemføre en sådan lovgivning? Kan man se bort fra, at dette vil stabilisere omkostningsniveauet? Det er dog ganske givet, at gennemfører vi denne lovgivning, denne skattereform, vil det stabilisere omkostningsniveauet. Gør vi det ikke, er vi sikre på, at skatterne til næste år vil stige og derigennem påvirke pristallet og priserne på ny. Foretager vi os ingenting, vil det gå ganske automatisk, som vi har kendt det i årevis, og så vil omkostningsstigningerne vanskeliggøre forholdene yderligere for de danske erhverv. Hvis vi ikke tager et greb i os selv og gennemfører en anden politik, som den vi her har foreslået, vil omkostningerne, nu da vi står over for en konkurrence med andre lande, som er hårdere end nogen sinde før, kun fortsætte med at stige.

Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede finansminister, hvordan han, hvis han afviser vore tanker, har tænkt sig at stabilisere omkostningsniveauet, hvordan han har tænkt sig at lette det stadig stigende omkostningspres på de virksomheder og det erhvervsliv, der skal konkurrere skarpere og kraftigere end før. Endelig: hvordan har den højtærede finansminister egentlig tænkt sig, at vi skulle nå frem til en skattereform, hvis vi ikke tvang os selv til at stille nogle midler til rådighed for den? Vi har gang på